

„Danferen“

et ugentlig Tryk- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.
„Danferen“ udkommer hver Onsdag.
Pris pr. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.
Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.
Advertising Rates made known upon application.

Manuskript

Nar efter Kristi Fødsel 1900.
Nar efter Verdens Stabelse 5900.
Nar efter Reformationen 383.

Juli. — 31 Dage.

8 E.	1. 2. e. i. 1. 2. 1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14.
9 M.	
10 D.	
11 D.	
12 D.	
13 F.	
14 F.	
15 E.	5. 2. e. i. 1. 2. 1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21.
16 M.	
17 D.	
18 D.	
19 D.	
20 F.	
21 F.	
22 E.	6. 2. e. i. 1. 2. 1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28.
23 M.	
24 D.	
25 D.	
26 D.	
27 F.	
28 F.	

„Thi jeg siger eder: uden eders Retsfærdighed overgaar de strittilgode og Farisæer, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ Matth. 5, 20.

I Dag genhils alle amerikanere Borgere Frihedens Høvel paa De Forenede Staters Jordbund. I Overbevisning om, at Friheden, den politiske, den sociale og den religiøse, er Slægtens dyreste Gave, stemmer alle danske Amerikanere med i det store 4de Julis Færdet.

Men vi gør det — med Alvor, vel vidende, at som den individuelle Frihed saa er ogsaa Folkefriheden en uvurderlig Gave, givet os af Gud, til at blive frie med Guds Børns herlige Frihed. Og denne Alvor har sit ædelste Udtryk i, at vi, med al Respekt for den religiøse Frihed, agter den religiøse Sandhed for et med Friheden. Thi vor Herre og Frelser, Menneftslægtens Gensler, Jesus Kristus, som med sit Blod har skrevet vort Frihedsbrev til Raadens Himmel, har selv sagt: Sandheden skal frigøre eder.

Derfor regner vi os for frie, naar vi er bundne til Sandheden. Og at blive friggort af Sandheden, er at blive friggort af Jesus Kristus, som selv er: Sandheden. Som Jesus Kristus er een, saa er vor Frihed kun een.

Om den religiøse Frihed: Sandheden, famler vi da al anden Frihed, den politiske, den sociale, Individets og Slægtens, som i een Hovedsag. Og vi priser os lykkelige under vor Frihed her til Lands, ikke mindst fordi selve „Frihedens“ og „Uafhængigheds“ Erklæringen — freven af hine ærværdige, for deres Land kæmpende, amerikaniske Mænd og understøttet af det hele da kæmpende amerikaniske Folk var og derfor til alle Tider er baaren af Tro paa Gud.

Og som Borgere af det frie Amerika vil vi være med — ved Handel og Wandel saavel som i det offentlige Samvæsen og foran Valgurnerne, men mest af alt ved at i Gud levet og for hans Kønnsfort Liv — til at fatte Værn om „Friheden“ af 4de Juli 1776.

Som den er den ældste bestaaende Individualitets- og Folkefrihed, saa blive den stæbte den ældste.

Missionens Stilling i Nutidens Mandsliv.

(Et Foredrag af Pastor Gustav Jensen, holdt paa Universitetet i Kristiana den 23. Nov. 1890. (Statist.)

Den begrunder denne Tanke paa den dybeste Maade: Hvilke Forskelle der end kan være mellem Menneftene i Afstamning og Kulturtrin, de har alle een fælles Nød, een fælles Trang, eet fælles Maal hos Gud og een fælles, Gudsfølelse, Jesus Kristus, hvis Evangelium derfor ogsaa skal bringes dem alle. Dette viser sig praktisk, at uden denne Begrundelse stoder Menneftsheds Tanke paa de største rimelige, uoverstigelige Vanskeligheder trods alle rigtige Theorier. Trods dem er man i Amerika uvilig til at sidde til Vorders sammen med Regere, eller rejse i Jernbaneløse sammen med dem, idet de dog ikke helt anses som Mennefter. Og det er i vore Tider nok af Vidnesbyrd om, fra Opiumstrægen til de sidste rovmæssige Kolonisationer, at Menneftshedsstanden endnu soaer nok saa meget i Luft og er meget stærkt begrænset af europæisk Kultur.

Det er kun Missionens, der den fremadtrængende Kristendoms Overbevisning om, at Menneftene ikke blot er af een Slægt, men som Paulus siger i Athen, af Guds Slægt, der i Sandhed tanfætte Nutidens Mandsliv i Besiddelse af Menneftshedsstanden og overvinde de overordentlige Vanskeligheder, som Racer og Kulturtrin og Magtbegær stiller i Vejen for den.

Hertil kommer, at Missionen har et medfødt Syn for Menneftsheds Artikulation, Folkene. Saa her og gør alle Folkene til Disciple, siger Herren. Og Pinsesjesten gør det til Opgave for Kirken at forkynde Guds store Gerninger for alle Folkeslag under Himlen i det Tungemaal, hvori de ere fødte.

Hos den overmægtige Race, som nu den europæiske, vil der altid være en Tilbøjelighed til at lægge sin Kultur og sit Sprog trykkende over de underlegne Folk, og saaledes frembringe en Ensformighed, som ikke svarer til Menneftsheds Væsen.

I det Missionen kommer til et hebenst Folk, er det det første for den at lære Folkets eget Tungemaal, gøre dette dets Tungemaal stillet — ofte med megen Nøje — til at give Udtryk for Evangeliet sine høje Værdier og oplyse de Tilfærdningspunkter inden Folkes menneftlige Traditioner, hvorfra Evangeliet lettest og naturligt kan forkyndes for det.

Og Missionen fortsætter med at give Folket den hellige Skrift oversat paa dets eget Tungemaal, og dermed, naar de nødvendige Betingelser i Livskraften og nogen tidligere Kultur er til Stede, Vilskaaret for, at det kan blive et nyt kristent Folk, med sin forholdsvis selvstændige Udvikling. I det hele søger Missionen at faane og værne om de folkelige Ejendommeligheder, forsaavidt de ikke ere onde, den har ingen Interesser af den Ensformighed, hvori de gaar til Grunde, men megen Interesse af den forskellige og mangfoldige Rigdom Gud har nedlagt i det ene Menneftesøsten, og hvori det ene Evangeliums Rigdom bryder sig. Den end Missionen ved at fætte den Kultur, som allerede i mange Aarhundreder er vokset frem paa kristen Grund, har den dog intet overtroist Syn paa den særlig europæiske Kultur. Verdens Frelser var efter Altsid ikke af europæisk Art, men semitisk; den mener, at ogsaa andre Racer og andre Folk har noget at udrette og sit, maaske betydelige Bidrag, at give til den samlede Menneftsheds Liv.

Et andet vigtigt Tilskud til Nutidens Mandsliv giver Missionen ved sin idelrækkende Karakter. Der er ingen sikrere Død for alt Mandsliv end den materialistiske Antagelse, som kun spørger efter, hvorledes man bedst skal nyde den Verden, som er, og selv har mest Tilfredsstillelse deraf. Missionen er en gennemført Modsatning til Materialismen, idet den formaar at bringe Menneftene til at opgive mange eller alle de forbelede om Civilisation og trykke Forhold kan byde for at forfølge Guds Riges høje Formaal, og idet den i Hjemmets Kredse kan opløste Menneftene over de ofte meget snævre Grænser, der er trukket for deres Liv, og bringe dem til at tjene den samlede Menneftsheds højeste Interesser.

De berettigede Handelsforetagender søger dog Bindning hos de ikke kristne Folk, som de træder i Forbindelse med. De store europæiske Stater tilseger sig saa meget, de kan, af disse Folks Omraader for at fætte Altsid for sin over-

flodige Befolkning og sikre og udvide sin Magtstilling i den indbyrdes Kæmpetrid. Selve de heromliggende Opgaver, der er, hvis Navne vi sænker med Bevægelse og Taktfulness, søger dog noget, nemlig Kundskab i de uendelige Ege, som de med Nøje og Opofrelse trænger frem gennem, og har lidet at give dem, til hvem de kommer. Missionen alene kommer ikke for at tage noget, men for at give, den kommer efter den gamle Regel foruden Penge og uden Betaling at give det første: Det i Himmeriges Rige.

Det er overflødig at tale synligt om de Saon og Opofrelser, som Missionens Arbejdere for dets Sags Skyld har at gaa igennem; paa en Del af deres Arbejdssteder er jo Forholdene nu nogenlunde sikre; paa andre er de det kun lidet eller slet ikke. Det maa dog indrømmes, at Missionen som Helhed og i sin omfattende Gerning ud over den hele Jord er et særegent Vidnesbyrd om ugenygnet Opofrelse for iverdske Interesser. Den er saaledes en bestemt Protest mod al materialistisk aandbrædende Tankegang og en Surdejs til Stykket for alt adelt menneftligt Mandsliv.

Herved bør det særligt fremhæves, at Missionen som Repræsentant for den fremadtrængende Kristendom er stillet paa Kristendoms og den kristne Kulturs Udposter. Snart er det de Opgaver, som gaar i Spidsen og luffer de nye Ege op, snart er det Missionen, snart forenes begge Opgaver, som Livningstone har givet det største Eksempel paa. Men det er dog Missionen, som har det daglige og vedholdende Arbejde paa disse Udposter, den kan ikke snart igen drage bort, den maa som Regel blive i ondt og gode Dage; selv denne Opgave: at gøre Folkene til Disciple, henvører den derfor, den kan ikke ellers gøre denne sin egen Gerning. Og ved denne sin høje og vedblivende Forbindelse med det Folks Liv, hvori den arbejder, bliver Missionen i Stand til at give mangt ligefremt Bidrag til det menneftlige Kulturlivs Fremgang. Geografien, Naturvidenskab, Ethnografien følger den megen vordifuld Hjælp. Nye Videnskabsgrene, som den sammenlignende Religionsvidenskab har i alle siden Grad den at talke for den hurtige og betydningsfulde Udvikling de kan glæde sig ved. Det om vidner med tilstrækkelig Lydelighed Udtalelser fra Videnskabsmænd som Darwin og Max Müller.

Man kan i det hele med Rette give Missionens Arbejdere det ærefulde Navn: Kristendomsforpost, beskaffet med at flytte det kristne og sande menneftlige Mandslivs Grænserne videre frem. Thi det er dog Hovedsagen ved Missionens Betjening for det menneftlige Mandsliv i det hele som for Nutidens, at den er beskaffet med at flytte det kristne og sande menneftlige Mandslivs Grænserne videre frem. Den tilføjer dette Mandsliv nye Omraader, nye Virkeligheder, nye Medarbejdere og er fast besluttet paa at vedblive dermed, indtil der ikke mere findes Ege af Jorden, hvori det ikke har fundet Indgang. Men det inderste i dette Mandsliv er Guds Evangelium, Frelsen i Jesus Kristus vor Herre. Dette Evangelium er ikke selv sprunget ud af det menneftlige Mandsliv, det er fra Gud, som gav Menneftene sin enbaarne Sø.

Men det er ogsaa ganske menneftligt, det passer ganske for Menneftene, Kristus er Menneftensøsten. Det fælder Menneftene fra Synd og Død og de demoniske Magter, som er hændt med Menneftesøsten, og gengiver det bedste Hjerterpunkt, det Samfund med Gud den himmelske Fader, hvortil det er færdt. Det gør Guds Børn, Guds Mennefter, de rette Mennefter, der lever efter de hellige Love for Menneftelivet, som fra først af er nedlagte i Samvittigheden og har faaet personlig Stikelse i den Herre Kristus.

Saaledes bliver Guds Evangelium det inderste i det sande menneftlige Mandsliv. Det er dette Evangelium, som det er Missionens egentlige Sag at bringe Folkene. Men dermed giver den dem tillige Vilskaaret for den rette Udvikling af det hele menneftlige Mandsliv ogsaa af Kulturlivet.

Det er Erfaring nok for hvilke betydelige følger det uformlede Samvæsen med den europæiske Kultur har for det hedenske Folk. Jo mindre udviklede de ere, des mindre synes de at kunne bære det, men ligesom maaske hen og bør, som Værn eller Planter, der flyttes over i fremmede Forhold og fremmed Jordbund.

Og ogsaa det mere udfølede Hedningsfølelse Liv kommer ved dette Samvæsen med en overmagtig Kultur i en tendelig Forvirring og en vanskelig Overgangstilstand.

Men Kristi Evangelium, om ogsaa det i en vis Forstand planter dem over i en fremmed, nemlig for det naturlige Mennefteliv fremmed Jordbund, planter dem ogsaa over i den sande menneftlige, den fælles menneftlige Jordbund, hvori de kan leve og trives, hvis de overhovedet som Folk endnu er levedygtige. Det stiller dem fra Grundten af lige med de allerede kristne Folk og giver dem de samme første Livsilkkaar.

Det gør dem forud beslagte med den kristne Kultur og mildner Vanskelighederne ved Sammenstødet med det fremmede og overvældende i den særlig europæiske Kultur. Og det giver dem den store Selvsikkerhed, hvorved de bliver dem muligt at udarbejde de ejendommelige Kulturanlæg, der er nedlagt i dem som Folk.

I det hele tilhører det Missionen at fremme af Arbejdssomhed og Dydighed blandt dem, den vinder for Evangeliet; og det er dens Pligt at opdrage dem dertil. Det kan saaledes efterhaanden blive nye kristne Folk, stikende til at give sit særegne Bidrag til den kristne Folkeverdens Opgaver.

Men hoed end Missionen som fremadtrængende Kristendom, saaledes haaber at kunne bringe Folkene, er dog dens egentlige Opgaver andre, nemlig Evangeliet egne Opgaver.

Disse Opgaver er ikke denensidige men hinensidige. Det tager en Ende med Folkenes Liv, som med alt jordisk, det bærer Synd og Død i sit Indre. Og det tager en Ende med det hele menneftlige Mandsliv i det nuværende Skæftelse, fordi de samme opløsende Kræfter er virksomme i det.

Missionen ser gennem alle Menneftfolkene paa det ene Guds Folk af alle Slægter og Stammer og Folk og Tungemaal, som en Gang skal staa for Herrens Trone. Det er dette ene Folk, som Missionen til sidst vil være med at samle og udarbejde af alle Jordens Folk, at det her skal være Salt og Lys i Verden, og en Gang naa sit Maal hos Gud.

Og Missionen ser gennem hele det menneftlige Mandsliv, den Helligaands Liv. Det er dette egentlige Mandsliv i Menneftelivet, Missionen vil være med at føde frem i Verden ved Evangeliet, for at det kan være Livskraften i Menneftelivet her og en Gang gaa over i den Verden, hvor de hører hjemme, og haue med sig alt menneftligt Mandsliv, som kan forenes med det.

Er erfaring fra Missionenshistorien viser, at der efter disse Begyndelser tidlige eller senere komme, en Tid da velkomne Folks kristianisering gaar for sig med voksende Hurtighed.

Dog maa det indrømmes, at Missionen endnu langt fra inden Kirkelivet har faaet den Stilling, som tilkommer den inden Samtidens hele Mandsliv. Men der er Tegns, som tyder paa, at Sænsen for Missionenspligt og Missionensarbejde inden den kristne Kirke ikke er i Tilbagegang, men i en som vi haaber kraftig Fremgang. Lad mig nævne et Tegns fra Videnskabs Verden. Den bekendte tyske Missionsteolog Dr. Wernke kræver, at Missionen ikke skal stilles lige med en enkelt Gren af Kirkearbejde herhjemme, som f. Eks. den indre Mission, men haaber, at den som Repræsentant for den fremadtrængende og erobrende Kristendom har Ret til en lige Sum af Kræfter og Midler med den hele opbyggende Kristendom inden for Kirkenheden. Og et andet Træk fra det praktiske Kirkeliv: Den bekendte Bevægelse inden for de kristne Folks studerende Ungdom, der for en betydelig Del har Missionens karakter, og i saa Maade har vovet at udtale og arbejde for de højeste Missionensformaalets Virkeliggørelse i en nærmere Fremtid, end det ellers anses for muligt.

Dog større end de mere enkelte fremadtrængende Tegns vil det være, om hele den irindvillige kristne Kirke med voksende Kraft optager Missionen blandt Folkene som sin onden Hovedsag ved Siden af sin opbyggende Gerning hjemme. Det er det vi haaber til Gud. Da vil Missionen have en stærkere Stilling og virke bydere ind i det 20de Aarhundredes Mandsliv, end det endnu har kunnet se i det Aarhundrede, som snart er til Ende.

Efter Post.

En Tur til Posthuset maa man en Gang eller to om Dagen, for detigen nem komme. Rghederne til os derude fra den „store Verden“, som vi plejer at falde oor lille Klode, der paa en vis Maade synes os at blive mindre og mindre, saa lille, at vi snart kan tale med vore Antipoder paa den anden Side, som man tale, med en Befædt i ens Dagligtue.

Men endnu en Stund ville vi kalde „vor Verden“ den „store Verden“, for ellers vilde vi selv blive altsom smaa, eller altsom store, og ingen af disse Stikfælder er gode for os Mennefter, for vi komme helst igennem vor lille eller store Verden, ved ikke at være for aparte smaa, eller for aparte store.

„Maade med“. Nej, det er ikke „solid gold“ men „filled gold“, som Agenser uden at blinke garanterer for, vil være i tyve og tredive Aar. Og hoed kan man saa forlange mere?

Man griber efter Bladene, ser op og ned ad en vis Side. Vi læse, at Phyllis er snart ved Ende. Boerne er Karaktær og Universitet og Uegennylighed og den Foropstilling i Menneftsheds Tjeneste, som den søger at haue. Den er alt dette kun som Repræsentant for den fremadtrængende Kristendom, som virkelig Mission.

Kun saaledes indtager den sin rette Stilling i Nutidens Mandsliv. Men lige saa vist er det, at Missionen kun faar denne sin Stilling og Betjening, hvis den af den kristne Kirke oplyses med Kraft, som en Hovedopgave, der paaligger den. I Stikelse af spredte snart forligende Enkeltmænds Bestræbelser vil den ikke søe megen Indflydelse.

Følgende Tal, der er hentede fra den første norske Missionslære, forsaat af den forhenhørende Forstander for Missionskolen, Pastor Jørgensen, og udkommende i disse Dage, giver et ydre Udtryk for den Kraft, hvormed den kristne Kirke i vore Dage har optaget Missionensarbejde.

Den romerske Kirkes Mission har omtrent 3 Millioner indfødte kristne med omtrent 3000 Missionærer. Den evangeliske kirkes Mission omtrent 4 Millioner indfødte kristne med 6000 Missionærer. De Midler, den evangeliske kirke anvender til sin Mission, udgør aarlig omtrent 50 Millioner Kr.

Disse tilfammen 7 Millioner kristne synes ikke at være stort i Sammenligning med de 1000 Millioner endnu ikke kristne Folks omtrentlige Menneftetal.

Herved maa det vistnok bemærkes, at de 7 Millioner blandt de mange Folk repræsenterer Begyndelsen, der i det hele og mest efter Missionens Væsen

kræver en særlig Kraftstøtelse. Al Erfaring fra Missionenshistorien viser, at der efter disse Begyndelser tidlige eller senere komme, en Tid da velkomne Folks kristianisering gaar for sig med voksende Hurtighed.

Dog maa det indrømmes, at Missionen endnu langt fra inden Kirkelivet har faaet den Stilling, som tilkommer den inden Samtidens hele Mandsliv. Men der er Tegns, som tyder paa, at Sænsen for Missionenspligt og Missionensarbejde inden den kristne Kirke ikke er i Tilbagegang, men i en som vi haaber kraftig Fremgang. Lad mig nævne et Tegns fra Videnskabs Verden. Den bekendte tyske Missionsteolog Dr. Wernke kræver, at Missionen ikke skal stilles lige med en enkelt Gren af Kirkearbejde herhjemme, som f. Eks. den indre Mission, men haaber, at den som Repræsentant for den fremadtrængende og erobrende Kristendom har Ret til en lige Sum af Kræfter og Midler med den hele opbyggende Kristendom inden for Kirkenheden. Og et andet Træk fra det praktiske Kirkeliv: Den bekendte Bevægelse inden for de kristne Folks studerende Ungdom, der for en betydelig Del har Missionens karakter, og i saa Maade har vovet at udtale og arbejde for de højeste Missionensformaalets Virkeliggørelse i en nærmere Fremtid, end det ellers anses for muligt.

Dog større end de mere enkelte fremadtrængende Tegns vil det være, om hele den irindvillige kristne Kirke med voksende Kraft optager Missionen blandt Folkene som sin onden Hovedsag ved Siden af sin opbyggende Gerning hjemme. Det er det vi haaber til Gud. Da vil Missionen have en stærkere Stilling og virke bydere ind i det 20de Aarhundredes Mandsliv, end det endnu har kunnet se i det Aarhundrede, som snart er til Ende.

„Du er dog et lykkeligt Menneft.“
„Det kan gerne være. Det har jeg da egentlig ikke tænkt paa, — men det kan gerne være.“
„Ja, det maa du da være, naar du faar Hundrede Dollars.“
„Ja, ja, jeg vil prøve det.“
„Kommen hjem, lad et Par gode Venner paa Trappen.“
Endnu en Gang maatte de Hundrede Dollars holde for, til Maade — Opbyggelse haude jeg nær sagt — for os alle. Men hoed er det — de lyngder der inde? Er det Længe var Nordens herlige Stamme?“ Kan ikke rigtig høre det.

Men her, nu synger de:
„Vi som ej fra et iskoldt Fjeld,
Men fra en Roders Vest.“
—
„Amerika, dig signe Gud
Med dine Turind hjem!“
—
Der famlaes om en Verden med Dyd, bet i sig, selv paa Dørfladen, med Stikhed i sig midt i Armen; om Døden, der bør, om Livet, der lever. —
Men nu er alt stille. Midnatskloffen slaar snart. God Nat, du store og lille Verden, hvor evige Menneftesøsten fødes og fædtes og daane; hvor kun een kan gaae Hvile for alle trætte, og Mod til at da, og Kræfter til at leve til evig Tid. God Nat. X.

Fra Kirke og Skole.

Den norske Kirkes Mission paa Madagaskar tæller over 50,000 ulydende Bedningskristne. Herved 80 indfødte Præster arbejder under Missionærernes Ledelse blandt disse Skarer og betjener dem med Ord og Sakrament i over 700 Kirker, som hver rummer fra 300 til 1200 Tilhørere. Missionen opgiager hvert Aar 4000 a 5000 ved Daaben i den kristne Kirke. Af de 80,000 Hedninger, som forrige Aar af alle Missioner tilfammen blev vundne for Kristendommen, kommer Sæstenparten paa den norske Madagaskarmissionens Regning. Venne store og lille Væst tilskrives næst Gud den Omstændighed, at den norske Madagaskarmissionen er en Skolemission. Den missionerer frem for alt ved Skoler, søger for at faa Børnene og Ungdommen i Undervisning og underholder derfor ikke mindre end 1700 indfødte Skolelærere.

Det vænst lutheriske Augustana College i Red Island, Ill., havde i det forløbne Scolaar aalt 602 Disciple, hvoraf 73 i det teologiske Seminar, 110 i Colleet, 62 i den forberedende Afdeling, og 77 i Skolelærereafdelingen. 17 teologiske Studenter tog Afgangseksamen, og alle blev orbneret under Synodens Aarsmøde i Burlington, Iowa. 29 bestod Afgangseksamen i Colleet og 2 i Skolelærereafdelingen.

Ved Mount Airy teologiske Seminar, Filadelfia, har man begyndt at arbejde for at faa Midler til Opførelse af en særskilt Bygning for Biblioteket, saa den værdifulde Samling kan blive tilstrækkelig beskyttet mod Delagelse ved Aldebrand.

„Du er dog et lykkeligt Menneft.“
„Det kan gerne være. Det har jeg da egentlig ikke tænkt paa, — men det kan gerne være.“
„Ja, det maa du da være, naar du faar Hundrede Dollars.“
„Ja, ja, jeg vil prøve det.“
„Kommen hjem, lad et Par gode Venner paa Trappen.“
Endnu en Gang maatte de Hundrede Dollars holde for, til Maade — Opbyggelse haude jeg nær sagt — for os alle. Men hoed er det — de lyngder der inde? Er det Længe var Nordens herlige Stamme?“ Kan ikke rigtig høre det.